

Arrest

nr. 239 668 van 13 augustus 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 15 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 9 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 10 november 2019 België is binnengekomen, diende op 12 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 3 mei 2018 in Griekenland (Eurodac). Op 22 november 2019 beviel verzoekster in België van een zoon, K.

Op 25 maart 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 26 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 12/11/2019
Overdracht CGVS: 04/02/2020*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 februari 2020 van 09u21 tot 11u03. U werd bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is. Uw advocaat, Meester Lys M. loco Meester Smekens C., was aanwezig vanaf 09u32 tot aan het einde van het persoonlijk onderhoud

A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 01/01/1982 in Mandefera. Toen u veertien jaar oud was, huwde u met A.G. en kreeg samen met hem zes kinderen: S. (°2000), Se. (°2002), Si. (°2004), Seg. (°2005), Sim. (°2007) en Sir. (°2009). Ongeveer vijf jaar geleden kreeg u nog een kind met een andere man, K.H., dit kind heet N.

Op 07/02/2017 werd u in Debarwa, Eritrea, opgepakt op verdenking van diefstal. Nadat u op borg werd vrijgelaten, besloot u het land te ontvluchten. U verliet Eritrea in juli 2017. Uw kinderen bleven bij uw echtgenoot in Ethiopië. U reisde via Soedan en Turkije naar Griekenland, alwaar u aankwam op het eiland Chios op 18/04/2018 en een verzoek indiende tot internationale bescherming op 03/05/2018. Na ongeveer 7 maanden te hebben verbleven in het vluchtelingenkamp, werd u overgeplaatst naar een hotel in Messolongi. U leerde in Griekenland uw huidige vriend kennen, T.T.K. (CGVS: (...); OV: (...)), van wie u ook zwanger werd. Op 07/11/2019 ontving u een vluchtelingenstatus van de Griekse overheid, waarna u nog zes maanden de tijd kreeg om eigen huisvesting te zoeken.

Tijdens uw verblijf in Griekenland was uw situatie slecht. In Chios leefde u in containers met verschillende andere vluchtelingen, waarvan sommigen besmet waren met TBC, en niemand voldoende medische verzorging kreeg. Ook na uw overplaatsing naar het hotel in Messolongi, was de algemene economische situatie slecht en u kon geen gezinshereniging aanvragen met uw kinderen. U had na uw erkenning geen toegang tot Engelse les en voelde zich onvoldoende medisch geholpen toen u zwanger was. U besloot dan ook zodra u uit het hotel moest, om Griekenland definitief te verlaten en reisde door naar België. Op 11/11/2019 kwam u aan in België, alwaar u een verzoek indiende tot internationale bescherming op 12/11/2019.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u kopieën van uw huwelijksakte en de Belgische geboorteregistratie van uw jongste zoon K. neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaringen (CGVS, p.2) en de Eurodac Hit (administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève,

het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zoals de slechte levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Chios en de gebrekkige toegang tot gezondheidszorg daar, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van medische zorg tijdens uw zwangerschap en toegang tot onderwijs voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe slechts zeer beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U meent dat u onvoldoende medisch geholpen werd toen u zwanger was omdat u lange tijd moest wachten op uw eerste onderzoeken en omdat u zelf 800 euro moest betalen voor een abortus (CGVS p.6). Beide feiten kunnen echter geenszins gelijkgesteld worden met een totale weigering van medische hulp. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u twee zwangerschap check-ups onderging (CGVS p.6) en dat men wel degelijk bereid was een abortus uit te voeren indien u dit zou kunnen bekostigen (CGVS p.7-8).

Daarnaast zegt u zich verschillende keren geïnformeerd te hebben over de mogelijkheid om Engels les te krijgen en dat het u steeds beloofd werd, maar nooit effectief gegeven (CGVS p.9). U heeft echter enkel naar les gezocht in het centrum zelf (CGVS p.9). Opnieuw is dit onvoldoende zwaarwichtig om de hierboven vermelde drempel zoals bepaald door het Hof van Justitie te bereiken.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Griekenland, kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoont dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 21 december 2019 België is binnengekomen, diende op 2 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 2 april 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 02/01/2020
Overdracht CGVS: 16/01/2020

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, tot de etnie Tigrinya te behoren en Orthodox te zijn. U bent geboren op 01 januari 1986 te Adi Mussa, Nues Zoba Berik, Zoba Maekel. U stopte met schoolgaan - na het beëindigen van uw zevende graad - toen u in maart 2006 tot het leger toetrad, u hervatte vervolgens uw scholing tijdens uw dienstplicht en u beëindigde er uw achtste graad. U bleef tot oktober 2010 uw nationale dienstplicht vervullen bij de 28e Divisie. U hebt een relatie met Mevrouw R.A.T., jullie hebben samen een kind genaamd K., zij verblijven beiden eveneens in België (zie dossier (...)). R.A.T. heeft nog andere kinderen, zijnde S., Y./S., Sm., Se., Si., N. en M. (cfr. laatstgenoemde werd door uw partner niet genoemd). Deze kinderen verblijven samen met hun (stief)vader A. in Ethiopie.

In december 2010 hebt u Eritrea verlaten, u reisde via Soedan, Egypte en Israël. U verbleef van 31 januari 2011 tot september 2017 in Israël, u was aldaar in het bezit van een tijdelijk verblijfsdocument, u diende dit tweemaandelijks te vernieuwen. Gezien na vijf jaar dergelijke tijdelijke verblijfsdocumenten niet langer werden verlengd, besloot u Israël te verlaten. U reisde via Oeganda, Zuid Soedan, Soedan en Turkije naar Griekenland, waar u op 24 april 2018 aankwam. U kwam aan in Thessaloniki en reisde onmiddellijk door naar Athene, alwaar u gedurende zes maanden trachtte om de oversteek naar België te maken. Toen u er uiteindelijk niet in slaagde om België te bereiken, besloot u in oktober 2018 in Griekenland asiel aan te vragen, meer specifiek op het eiland Chios. U verbleef er een tweetal weken in een opvangcentrum, vervolgens werd u in een hotel te Messolonghi ondergebracht, alwaar u bleef tot uw definitieve vertrek uit Griekenland op 21 december 2019. U kreeg in tussentijd – namelijk op 30 april 2019 – de beslissing in het kader van uw asielaanvraag, u werd in Griekenland als vluchteling erkend. Op 16 juli 2019 werd u in het bezit gesteld van een Griekse identiteitskaart (geldig tot 2024), op 20 december 2019 hebt u uw Grieks vluchtelingenpaspoort (nummer (...), geldig van 06 december 2019 tot 05 december 2024) ontvangen.

U verliet op 21 december 2019 Griekenland omwille van de algemene levensomstandigheden. U nam dan ook te Athene het vliegtuig naar Frankrijk, u reisde met uw Grieks vluchtelingenpaspoort. Vervolgens ging

u met de auto naar België, u kwam hier op 21 december 2019 aan en u diende op 02 januari 2020 een asielaanvraag in.

U legt ter staving van uw asielaanvraag uw Eritrese identiteitskaart en uw Grieks vluchtelingenpaspoort (nummer (...), geldig van 06 december 2019 tot 05 december 2024) voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn [u legt uw Grieks vluchtelingenpaspoort (nummer (...), geldig van 06 december 2019 tot 05 december 2024) voor], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt aldus door u niet betwist. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer

verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Er kan vooreerst worden opgemerkt dat uit de door u afgelegde verklaringen voor het Commissariaatgeneraal overduidelijk blijkt dat u nooit enige intentie hebt gehad om in Griekenland te blijven en uw leven aldaar op te bouwen. Zo geeft u aan op 24 april 2018 in Griekenland (cfr. Thessaloniki) te zijn aangekomen, u vervolgens naar Athene te hebben begeven om daarna gedurende zes maanden te trachten de oversteek naar België te maken: "Ik probeerde naar deze plaats te komen, ik had een plan om naar deze plaats te komen, ik probeerde zes maanden, het werkte niet. Ongeveer zes maanden probeerde ik. Tot ik aankwam" (zie notities van het persoonlijk onderhoud dd. 09 maart 2020 p. 6, hierna genoemd cgvs p. 6). U gevraagd waarom uw plan luidde om onmiddellijk naar België door te reizen, dit in plaats van in Griekenland te blijven, geeft u het volgende aan: "In Griekenland er is geen voordeel, je kan niet naar school gaan, geen medische faciliteiten, niet makkelijk dienstverlening vinden, werk. Hier er is veel" (cgvs p. 6). Gepolst of u aldus van in het begin de door u geschetste situatie te Griekenland kende, bevestigt u dit, u zou immers met andere mensen – verblijvend in Griekenland – hebben gesproken over welke plaats er beter zou zijn, sommige personen zouden de UK hebben gezegd (cgvs p. 6). Vervolgens geeft u zelf aan dan maar in Griekenland asiel te hebben aangevraagd, dit vermits uw pogingen om zich naar België te begeven op niks waren uitgedraaid en het verkrijgen van een Grieks vluchtelingenpaspoort uw reis richting België zou faciliteren: "Ik wist dat het paspoort van Griekenland werkt over geheel Europa, zelfs om naar België te komen, in het begin ik deed mijn best om naar hier te komen, het werkte niet, het was te veel voor me, ik ging en vroeg asiel aan" (cgvs p. 12). U gevraagd of u aldus met een Grieks vluchtelingenpaspoort makkelijker naar België zou kunnen komen, weet u dit alleen maar te bevestigen (cgvs p. 12). U zou dan ook in oktober 2018 in Griekenland een asielaanvraag hebben ingediend, meer specifiek op het eiland Chios, om vervolgens aldaar een tweetal weken in een opvangcentrum te verblijven en om daarna in een hotel te Messolonghi te worden ondergebracht (cgvs p. 7-9). U zou op 30 april 2019 de beslissing in het kader van uw asielaanvraag hebben verkregen, u werd dan ook in Griekenland als vluchteling erkend (cgvs p. 7-9). Op 16 juli 2019 zou u dan in het bezit zijn gesteld van uw Griekse identiteitskaart (geldig tot 2024), op 20 december 2019 zou u vervolgens uw Grieks vluchtelingenpaspoort (nummer (...), geldig van 06 december 2019 tot 05 december 2024) hebben ontvangen (cgvs p. 7-9). U zou dan ook na de ontvangst van uw paspoort onmiddellijk het hotel te Messolonghi hebben verlaten teneinde u naar Athene te begeven om daar de volgende dag – op 21 december 2019 – het vliegtuig te nemen naar Frankrijk en u daarna naar België te begeven (cgvs p. 7-9). U verklaart omtrent uw verblijf in Griekenland het volgende: "Ik had geen plan er te blijven, ik bleef er, het was een plaats om te transfereren naar deze plaats (cfr. België). Ik had een plan om naar deze plaats te komen, de moeder van mijn zoon was al hier, ik kwam naar hier om haar te vervoegen" (cgvs p. 7-9). Uw partner R.A.T. zou immers op 11 of 12 november 2019 reeds in België zijn aangekomen (cgvs p. 7-9). U gevraagd waarom u niet in Griekenland (cfr. Athene) zou blijven teneinde uw leven er trachten op te bouwen, geeft u het volgende aan: "Ik hoorde over deze plaats, ik had info over Europa, algemene info, ik bleef er ongeveer zes

maanden, er is geen werk, je kan niet naar school, daarom” (cgvs p. 7-8). De vaststelling dat u onmiddellijk na uw aankomst te Griekenland vooreerst gedurende zes maanden zou hebben gepoogd om de oversteek naar België te maken, u dan maar uiteindelijk in Griekenland asiel zou hebben aangevraagd enkel en alleen gezien een Grieks vluchtelingenpaspoort uw reis naar België zou faciliteren, u dit paspoort op 20 december 2019 dan ook wel degelijk zou hebben gekregen en u de volgende dag reeds in België zou zijn aangekomen, getuigt dan ook allesbehalve van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting,... [er zou in Griekenland onvoldoende educatie en werkgelegenheid zijn geweest, u zou over onvoldoende financiële middelen hebben beschikt teneinde uw woninghuur te kunnen betalen en voedsel te kunnen kopen en er zouden onvoldoende medische faciliteiten voor handen zijn geweest] voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf ook de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo geeft u aan wel degelijk inspanningen op dit vlak te hebben geleverd, doch ze zouden hebben gesteld dat er geen werk zou zijn, het zou volgens uw gezichtspunt dan ook hetzelfde zijn als in Eritrea, er zouden geen jobs beschikbaar zijn (cgvs p. 10). U verklaart in dit kader het volgende: “Ik was in Israël, ik werkte, heftruck, vorklift, ik werkte in zo een job. Ik vroeg in Griekenland zulke jobs, ik kon het niet vinden. Iemand die ervaring heeft met die machines, het is een speciale steen die tegen de muur moet komen, soort van marmer, ik sneed en maakte die stenen. Ik ging naar de bedrijven die in die sector werkten, ik kon het niet vinden” (cgvs p. 10). U gevraagd tot hoeveel bedrijven u zich dan wel zou hebben gericht in Griekenland, geeft u evenwel aan in totaal slechts drie plaatsen te hebben bezocht (cgvs p. 10). De eerste twee bedrijven zou u hebben bezocht net na uw aankomst in Griekenland – gedurende uw verblijf van zes maanden in Athene en tijdens de periode dat u aldus uw oversteek naar België zou hebben trachten te maken en toen u nog geen asielprocedure had opgestart noch een Griekse verblijfsstatus had -, één bedrijf zou u in Chios hebben bezocht na ontvangst van uw internationale vluchtelingenstatus aldaar en terwijl u een pass permit voor zes maanden in uw bezit zou hebben gehad (cgvs p. 10). U gevraagd of u – uitgezonderd van deze drie bedrijven – nog andere jobs zou hebben trachten te vinden, luidt uw antwoord als volgt: “Ik vroeg het niet, er zijn mensen die al een pass permit hadden, paspoort, ik zag niemand die er werkte. Meeste mensen die hun paspoort kregen, ze woonden buiten het land, diegenen die er bleven, zijn slechts enkelen en die hebben geen werk” (cgvs p. 10). Gepolst of u zou hebben getracht om educatie, een opleiding, taalcursus,... te kunnen vinden, ontkent u dit: “Er is geen plaats waar je een beroep kan aanleren, educatie heb ik geprobeerd maar dat was er niet. In het kamp, ze beloofden ons dat enkel, dat ze ons sport gingen aanleren, educatie. Ze voorzagen niks, ze zeiden het enkel maar”. U vult verder aan: “Wat ik deed, ik vroeg het aan de mensen die er waren, de info die ik kreeg, ze zeiden neen” (cgvs p. 10). Gevraagd of u zich dan buiten het kamp nog verder zou hebben geïnformeerd teneinde enige vorm van scholing weten te bekomen, ontkent u dit wederom: “Ik vroeg dat niet buiten het kamp, de mensen die ik het vroeg waren mensen zoals ik, H., ik volgde lessens Nederlands via utube. Ik heb zelfs zaken die ik opschreef.” (cgvs p. 10). U gevraagd waarom u tijdens uw laatste – overigens zeer korte – verblijf te Athene niet zou hebben getracht om op basis van uw Grieks vluchtelingenpaspoort een opleiding of werk weten te bekomen, stelt u het volgende: “Er waren mensen daar die een paspoort hadden, er twee tot drie jaar woonden. We spraken met hun, ze vertelden ons over de situatie in dat land, ik zag niemand die werkte, laat staan wij vluchtelingen, mensen van dat land vonden geen werk, hoewel ze van dat land zijn, de taal spreken. Ik had al een plan om niet in die plaats te blijven, daarom vertrok ik” (cgvs p. 9). U vult tevens aan voorheen reeds zes maanden in Athene te hebben vertoefd – alvorens u

een asielprocedure in Griekenland zou hebben opgestart, toen u zou hebben getracht om naar België door te reizen -, u zou aldus reeds hebben gezien wat voor een plaats het zou zijn geweest (cgvs p. 9).

Betreffende het door u aangehaalde element dat u in Griekenland over onvoldoende financiële middelen zou hebben beschikt teneinde uw woninghuur te kunnen betalen en voedsel te kunnen aankopen, kan er nog het volgende worden opgemerkt. Uit de door u afgelegde verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt overduidelijk dat u van bij de aanvang van uw asielprocedure in oktober 2018 tot aan uw vertrek uit Griekenland dd. 21 december 2019 altijd in een opvangstructuur zou hebben mogen verblijven, namelijk aanvankelijk een tweetal weken in een opvangcentrum in Chios en daarna in een hotel in Messolonghi (cgvs p. 6-9). U zou het hotel normaliter zes maanden na uw beslissing (cfr. in casu erkenning als vluchteling) hebben moeten verlaten doch u zou er één maand langer hebben mogen blijven, tot u uw vluchtelingenpaspoort (cfr. op 20 december 2019) zou hebben mogen ontvangen (cgvs p. 8-9). U zou tijdens uw asielprocedure tevens een maandelijks bedrag van 90 euro hebben ontvangen (cgvs p. 8-9). Na het definitief beeindigen van uw verblijf in het hotel in Messolonghi zou u eveneens recht hebben gehad op een éénmalig bedrag van 450 euro, dit zou een soort van "installatie geld" hebben betroffen, u zou dan ook op zelfstandige basis een huis dienen te gaan huren en aldus op uzelf moeten gaan wonen (cgvs p. 8-9). U zou evenwel het bedrag van 450 euro nooit in ontvangst hebben genomen, u wou het immers niet hebben, dat geld zou zijn om een huis te huren, u zou evenwel geen plan hebben gehad om te blijven dus u zou het dan ook niet hebben gewild (cgvs p. 12). Uit uw verklaringen blijkt aldus overduidelijk dat u tijdens het volledige verloop van uw hangende asielaanvraag in Griekenland – zelfs tot meer dan zes maanden na de beslissing (cfr. in casu erkenning als vluchteling) – een verblijfplaats toegekend zou hebben gekregen en u zelfs maandelijks een bedrag van 90 euro zou hebben mogen ontvangen. Nadat u uw Grieks vluchtelingenpaspoort zou hebben verkregen op 20 december 2019, zou u de u toegekende tijdelijke verblijfplaats (cfr. het hotel te Messolonghi) hebben dienen te verlaten doch zou u recht hebben gehad op een éénmalig bedrag van 450 euro, dit teneinde een huis te kunnen gaan huren en uw leven op zelfstandige basis aldaar te kunnen opbouwen. U zou evenwel zelf hebben besloten dit bedrag niet in ontvangst te nemen en – met uw Grieks vluchtelingenpaspoort – onmiddellijk uw reis naar België met het vliegtuig verder hebben gezet. Men kan aldus enkel en alleen concluderen dat u tijdens uw hangende asielprocedure in Griekenland financiële hulp ter uw beschikking hebt gekregen van de Griekse overheid en u er tevens over de nodige opvangmogelijkheden hebt mogen beschikken, meer nog, er u zelfs een bedrag zou zijn toegekend teneinde uw leven ook daarna zelfstandig te kunnen opbouwen.

Betreffende de door u aangehaalde gebrekkige toegang tot de medische faciliteiten – nadat u uw vluchtelingenstatus in Griekenland reeds zou hebben verworven-, kan er nog het volgende worden opgemerkt. U geeft aan in Griekenland verwondingen tussen uw tenen te hebben gehad, u zou door het personeel van uw verblijfplaats te Messolonghi (cfr. het hotel) zijn doorverwezen naar het publieke ziekenhuis gelegen in het stadscentrum, teneinde aldaar een passende behandeling te kunnen krijgen (cgvs p. 11). U zou aldaar naar uw mening niet zijn geholpen, ze zouden daar immers hebben gesteld dat dit geen probleem zou zijn geweest, ze zouden naar uw mening zwak zijn geweest, ze zouden geen enkele vluchteling hebben willen helpen (cgvs p. 11-12). U verklaart evenwel zich verder tot andere medische hulpposten te hebben gericht in Messolonghi, zo zou u naar de apotheek zijn gegaan, alwaar u naar een privé arts zou zijn doorverwezen (cgvs p. 12). U zou dan ook aanvankelijk wel degelijk door deze privé arts zijn ontvangen, evenwel zou u er bij aanvang van deze consultatie van op de hoogte zijn gesteld dat een raadpleging – en aldus het bijbehorend medisch onderzoek – u 30 euro zou kosten, ook voor het "poeder" van bij de apotheek zou u 50 euro dienen neer te tellen (cgvs p. 12). U zou dan ook het verdere onderzoek niet hebben laten plaatsvinden, u zou overigens tevens toch reeds een plan hebben gehad om naar hier te komen (cgvs p. 12). U zou verder geen medische problemen in Griekenland hebben gekend, alwaar u een medische behandeling voor zou hebben nodig gehad (cgvs p. 12). Uit uw verklaringen kan aldus worden opgemaakt dat, hoewel u pretendeert in het publieke ziekenhuis te Messolonghi stad niet verder medisch te zijn geholpen en dat dit voor alle vluchtelingen zo zou zijn geweest, u wel degelijk in dezelfde stad bij een privé arts aanvankelijk op raadpleging zou zijn kunnen gaan en u eveneens bij de apotheek toegang zou hebben gekregen tot de medicijnen, doch u enkel en alleen omwille van een gebrek aan financiële middelen uw medische behandeling zou hebben gestaakt. Er kan dan ook allesbehalve worden gesteld dat de Griekse overheid in dit kader in gebreke zou zijn gebleven.

U gevraagd of u verder nog enige persoonlijke problemen zou hebben gekend met andere vluchtelingen, verblijvend in Griekenland, ontkent u dit: "Het gebeurde niet met me, maar het is niet makkelijk om met Arabieren te wonen, ik woonde en leefde met Arabieren in Israël, dat is niet makkelijk" (cgvs p. 13). U bevestigt nogmaals geen enkele persoonlijke problemen in dit kader in Griekenland te hebben gekend

(cgvs p. 13). Ook met Griekse burgers noch met de Griekse autoriteiten zou u enige persoonlijke aanvaring hebben gehad (cgvs p. 13). U gevraagd of u een specifiek persoon zou vrezen bij een mogelijke terugkeer naar Griekenland, ontkent u dit wederom (cgvs p. 13).

Omtrent het door u aangehaalde element dat uw verblijfsdocumenten in Griekenland zouden kunnen worden afgenomen bij een terugkeer naar dit land, dit gezien u er vertrokken zou zijn terwijl u er eigenlijk zou hebben dienen te blijven (cgvs p. 13), kan er het volgende worden opgemerkt. "Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X)."

Betreffende het door u ingeroepen element dat u graag in België zou willen blijven wonen, samen met uw partner R.A.T. en jullie kind K. (cgvs p. 11), kan er nog worden opgemerkt dat uw partner R.A.T. en jullie kind K. eveneens in het kader van hun asielaanvraag in België een beslissing tot "niet – ontvankelijk verzoek" hebben ontvangen (zie dossier X). U haalt verder - voor wat betreft jullie kind K. bij een mogelijke terugkeer naar Griekenland – slechts elementen aan dewelke u reeds eerder voor zichzelf hebt ingeroepen (motivering zie supra), meer bepaald een gebrekkige medische dienstverlening en een gebrek aan educatie (cgvs p. 13). U roept tenslotte geen verdere elementen in dewelke mogelijks de terugkeer van uw kind K. naar Griekenland zouden kunnen verhinderen.

Omtrent het door uw advocaat aangehaalde element als zijnde uw partner R.A.T. nooit enige check-ups tijdens haar zwangerschap in Griekenland zou hebben gekregen, kan er nog worden gesteld dat uit de verklaringen afgelegd door uw partner (zie notities van het persoonlijk onderhoud dd. 11 februari 2020 – dossier (...) – p. 6) blijkt dat zij wel degelijk twee zwangerschap check-ups in Griekenland zou hebben ondergaan. Waar uw advocaat tenslotte nog kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Griekenland (cfr. de kinderen van uw partner R.A.T. zouden in Ethiopië verblijven), kan niet worden ingezien op welke wijze uw advocaat dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig kan aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonst dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw Eritrese identiteitskaart geeft verder enkel en alleen uw persoonsgegevens weer, dewelke niet onmiddellijk ter discussie staan.

Uw Grieks vluchtelingenpaspoort (nummer (...), geldig van 06 december 2019 tot 05 december 2024) bevestigt verder enkel en alleen uw verblijfsstatus in Griekenland, wat niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over de procedure

Mevrouw R.A.T. (verzoekster) (RvV X) en de heer K.T.T. (verzoeker) (RvV X) zijn partners. Verzoekers beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Bij de samenvatting van de feiten in het verzoekschrift in de zaak RvV X merkt verzoekster op dat zij op 3 april 2020 een aanvraag heeft ingediend bij de commissaris-generaal om een kopie van het administratief dossier te bekomen, doch dergelijke kopie bij het verstrijken van de beroepstermijn nog niet had ontvangen.

Verzoekers voeren twee middelen aan.

- In een eerste middel wordt een schending aangevoerd van de volgende bepalingen:

"- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ("EVRM");

-artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("EU-Handvest");

-artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 ("Vreemdelingenwet");

-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen);

- de materiële motiveringsplicht;

- beoordelingsfout."

Verzoekers geven vooreerst een theoretische toelichting over deze bepalingen en het arrest *Ibrahim* van het Europese Hof van Justitie van 19 maart 2019. Hieruit wordt afgeleid dat de levensomstandigheden voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland dienen te worden onderzocht, rekening houdend met (i) de algemene situatie voor deze personen en (ii) de persoonlijke situatie van verzoekers. Indien er ernstige en structurele tekortkomingen bestaan die de graad van ernst van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU bereiken, mag de commissaris-generaal, in het kader van zijn appreciatiemarge, het verzoek om internationale bescherming niet niet-ontvankelijk verklaren.

In casu gaan verzoekers eerst in op objectieve informatie met betrekking tot de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland.

In tegenstelling tot hetgeen vereist wordt in het arrest *Ibrahim*, bevatten de bestreden beslissingen geen verwijzingen naar objectieve, betrouwbare en nauwkeurige informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, ondanks dat verzoekers elementen hebben aangereikt die *"een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties"*, zoals de bestreden beslissingen zelf erkennen. De bestreden beslissingen zijn louter gebaseerd op een beoordeling van de individuele situatie en gaan er zonder meer vanuit dat Griekenland de basisrechten van een persoon die internationale bescherming geniet respecteert, zonder na te gaan of dit vermoeden ook houdbaar is in het licht van de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland. Verzoekers verwijzen naar en citeren uit informatie van Pro Asyl/RSA en AIDA (verzoekschriften, stukken 3-5) die dit vermoeden volgens hen tegenspreken. Er wordt

onder meer ingegaan op alarmerende levensomstandigheden voor personen die internationale bescherming genieten en op problemen inzake hun toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs, medische zorgen en sociale bijstand en het feit dat omwille recente ontwikkelingen de reeds precare toestand voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland verder in negatieve zin dreigt te evolueren (verzoekschriften, stukken 7-8).

Verzoekers besluiten dat, op basis van voorgaande informatie, niet anders kan worden vastgesteld dan dat de Griekse autoriteiten falen in hun verplichting om te voorzien in de noodzakelijke integratie en ondersteuning van personen die internationale bescherming genieten en dat er sprake is van een systematisch onvermogen om noodzakelijk bijstand en structuren te bieden aan deze personen. Zij citeren uit informatie van Nansen (verzoekschriften, stuk 6), die volgens hen tot dezelfde conclusie komt.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat de voormelde beschreven situatie in Griekenland overeenstemt met zijn verklaringen over zijn ervaringen in Griekenland, zowel voor als na het verkrijgen van de internationale bescherming, en met de situatie die hij verklaart te vrezen in geval van terugkeer naar Griekenland. Hij licht toe als volgt:

"De situatie zoals beschreven onder "IV. 1.2." stemt overeen met verzoekers verklaringen over de situatie die hij verklaart te vrezen in geval van terugkeer naar Griekenland, vrees die zowel gebaseerd is op eigen ervaringen als op basis van zijn kennis na een langdurig verblijf in Griekenland en talrijke gesprekken met personen die al lange tijd in Griekenland verblijven op basis van een internationaal beschermingsstatuut. Verzoeker had al voor aankomst in Griekenland gehoord over de extreem moeilijke levensomstandigheden waarin personen met een internationaal beschermingsstatuut daar verkeren. Dit is immers alom bekend en blijkt ook uit publieke informatie (zie onder "IV.1.2.i"). Het is dus niet verbazingwekkend en ten zeerste begrijpelijk dat verzoeker, op de hoogte van die omstandigheden, bij aankomst in Griekenland verkoos om aanvankelijk te trachten een andere EU-lidstaat te bereiken. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het risico dat hij in Griekenland loopt op een schending van zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming. Verzoekende partij vindt het dan ook onterecht dat verwerende partij verzoeker verwijt nooit enige intentie te hebben gehad om in Griekenland te blijven en een leven aldaar op te bouwen. Deze vaststelling is naar mening van verzoekende partij irrelevant voor het beantwoorden van de vraag of verzoekers grondrechten in Griekenland al dan niet gewaarborgd zijn, zeker nu verzoeker precies het feit dat zijn grondrechten daar niet gewaarborgd zijn als reden geeft voor het feit dat hij niet de intentie had daar te blijven - en hij met zijn snelle vertrek net een schending van zijn grondrechten heeft willen voorkomen - en gezien het feit dat deze vrees van verzoeker door talrijke recente informatiebronnen bevestigd en ondersteund wordt.

Verzoeker heeft geprobeerd om werk te vinden, en dat is niet gelukt. Hij verklaart verder veel mensen te kennen die al verschillende jaren met een internationaal beschermingsstatuut in Griekenland verblijven, en niemand van deze personen is erin geslaagd werk te vinden. Dit is voor verzoeker uiteraard een belangrijke factor geweest in zijn beslissing om Griekenland te verlaten. Hij was getuige van de barslechte situatie waarin kennissen van hen verbleven nadat zijn een internationaal beschermingsstatuut gekregen hadden in Griekenland. Hij wist dat hij zeer binnenkort zijn recht op opvang zou verliezen - dat was hem aangekondigd nadat hem het vluchtelingenstatuut toegekend gekregen was - en zat met de handen in het haar, niet wetend hoe hij vanaf dan zou overleven. Hij wist - zowel uit ervaring als uit talrijke getuigenissen van vrienden en kennissen — dat het zo goed als onmogelijk was een job te vinden in Griekenland. Hij wist ook dat er geen steunmaatregelen van de Griekse overheid bestonden.

Daarbij komt dat verzoekers vriendin op dat ogenblik hoogzwanger was, en hij niet inzag hoe hij haar en zijn baby in de maanden na het verlies van de opvangplaats zou kunnen ondersteunen.

Hij vreesde ook het gebrek aan medische ondersteuning, zowel voor zichzelf als voor zijn baby. Hij had al aan den lijve ondervonden dat de medische zorgen in Griekenland financieel volstrekt ontoegankelijk waren voor hem: hij heeft de behandeling aan zijn voeten moeten stopzetten omdat die compleet onbetaalbaar was. Verzoekende partij begrijpt absoluut niet hoe verwerende partij ertoe komt te stellen dat de Griekse overheid op dit punt niet in gebreke zou zijn gebleven. Wanneer verzoeker een behandeling moet staken omdat de kosten van doktersraadplegingen en medicatie niet terugbetaald worden en daardoor zo hoog zijn dat medische zorgen de facto onbetaalbaar zijn voor een vluchteling die het met €90 per maand moet stellen, dient wel degelijk te worden vastgesteld dat er in de praktijk geen toegang is tot gezondheidszorg en dat dit veroorzaakt wordt door een gebrek aan steun vanwege de Griekse overheid. Verzoekers vrees dat zijn pasgeboren zoontje in geval van medische problemen verstoken zou blijven van de nodige zorgen, is dus allerminst ongegrond en hangt wel degelijk samen met een gebrek aan steun van de Griekse overheid.

Gezien deze uiterst precare situatie die verzoeker tegemoetzag, heeft hij besloten dat zijn situatie in Griekenland niet houdbaar was - niet voor hem alleen, en al zeker niet met een pasgeboren kindje - en besloot hij dit land te ontvluchten."

Verzoekers stellen dat het aan de commissaris-generaal toekomt om in het licht van hun verklaringen en profiel, na te gaan of er *in concreto* een risico bestaat dat zij in geval van terugkeer onderworpen zouden worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, waarbij de commissaris-generaal zich, conform het arrest *Ibrahim*, dient te baseren op objectieve betrouwbare, precieze en geactualiseerde elementen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt volgens verzoekers dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de concrete situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland in de praktijk, noch met verzoekers' concrete situatie in geval van een terugkeer. De bestreden beslissingen bevatten geen enkele verwijzing naar de toegang tot de rechten en voordelen verbonden aan de status van internationale bescherming in de praktijk. Verzoekers wijzen erop dat het vermoeden dat in Griekenland aan deze status, overeenkomstig het recht van de Europese Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn, een weerlegbaar vermoeden betreft. Indien de commissaris-generaal actuele informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland had geconsulteerd, had hij kunnen vaststellen dat de situatie voor deze personen er momenteel van die aard is dat zij, bij hun terugkeer uit een andere EU-lidstaat, een reëel risico lopen om op straat te belanden, en dat dit zelfs geldt voor families met kinderen (verzoekschriften, stukken 3 en 5).

Verzoekers menen verder dat, zelfs indien wordt geoordeeld dat de ernstige gebreken in het Griekse sociale systeem – die volgens hen tot gevolg hebben dat personen die internationale bescherming genieten er geen enkele vorm van steun ontvangen en amper de mogelijkheid hebben er te werken en er dus voor hun eigen levensonderhoud in te staan – op zichzelf onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat de drempel van ernst van artikel 4 van Handvest van de Grondrechten van de EU bereikt is, de omstandigheden in Griekenland zoals hij beschreven heeft, wel degelijk tot gevolg hebben dat verzoeker, vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid als vader met een pasgeboren baby, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Het feit dat verzoeker een pasgeboren baby heeft is wel degelijk van dien aard dat deze omstandigheid hem aanzienlijk bemoeilijkt om zich staande te houden in Griekenland. De levensomstandigheden waarin hij er dreigt terecht te komen, zullen, precies omwille van deze kwetsbaarheid, strijdig zijn met de artikelen 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Door verzoekster wordt evenzeer aangevoerd dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met haar extreem kwetsbare profiel, als vrouw met een pasgeboren kind van vier maand oud.

Verzoekers besluiten hieruit dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming niet niet-ontvankelijk kon verklaren op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

- Een tweede middel steunt op een schending van de volgende bepalingen:

“- artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“EU-Handvest”) juncto artikel 3(1) van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (“VRK”)

- artikel 22bis van de Belgische Grondwet;

- artikel 57/1 van de wet van 15 december 1980 (“Vreemdelingenwet”);

- het zorgvuldigheidsbeginsel;

- de materiële motiveringsplicht.”

Verzoekers geven een korte theoretische toelichting over een aantal van deze bepalingen en wijzen erop dat hieruit blijkt dat het “*belang van het kind*” een belangrijke overweging vormt bij de besluitvorming voor overheidsinstanties bij alle beslissingen die een impact hebben op een kind. *In casu* wijzen zij erop dat in november 2019 hun zoontje K. is geboren, die samen met verzoekster (verzoekers partner) in een opvangcentrum in België verblijft. Zij voeren aan dat het geen twijfel lijdt dat de bestreden beslissingen een impact hebben op dit kind, en dat het belang van het kind aldus een belangrijke overweging dient te vormen bij de besluitvorming van de commissaris-generaal. Er moet rekening worden gehouden met het welzijn, de sociale ontwikkeling en de veiligheid van de minderjarige, volgens de “*Kwalificatierichtlijn*”. Hoewel de commissaris-generaal op de hoogte is dat er een kind betrokken is in voorliggende zaak, bevatten de bestreden beslissingen geen enkele verwijzing naar dit kind of wordt er amper naar verwezen. De betrokkenheid van een baby van vier maand oud had de commissaris-generaal evenwel moeten aanmanen tot een bijzondere voorzichtigheid bij de beoordeling van de zaak. De commissaris-generaal diende zich te informeren over de impact van de bestreden beslissingen op het betrokken kind. Verzoekers herhalen dat, indien de commissaris-generaal actuele informatie over de situatie van

personen die internationale bescherming genieten in Griekenland had geconsulteerd, had hij kunnen vaststellen dat de situatie voor deze personen er momenteel van die aard is dat zij, bij hun terugkeer uit een andere EU-lidstaat, een reëel risico lopen om op straat te belanden, en dat dit zelfs geldt voor families met kinderen (verzoekschriften, stukken 3 en 5). De veiligheid en gezonde ontwikkeling van hun kind K. in geval van een terugkeer naar Griekenland is niet gegarandeerd. In dergelijk geval had de commissaris-generaal tot het besluit moeten komen dat de bestreden beslissingen in geen geval in het belang van K. zijn. Minstens had de commissaris-generaal het belang van het kind in rekening moeten brengen en moeten afwegen tegen de andere belangen die *in casu* spelen. Uit de bestreden beslissingen kan niet worden opgemaakt dat het belang van het kind in overweging werd genomen, en de bestreden beslissing van verzoekster vermeldt het kind zelfs niet.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het "Country Report: Greece - Update" van AIDA van 2018 (stuk 3);
- het rapport "Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece" van Pro Asyl en RSA van 23 juni 2017 (stuk 4);
- het rapport "Update - Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece" van Pro Asyl en RSA van 30 augustus 2018 (stuk 5);
- het rapport "Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce" van Nansen (stuk 6);
- het rapport "Reception policies, practices and responses: Greece country report" van Respond van februari 2020 (stuk 7);
- het artikel "GCR's comments on the draft bill "On International Protection" van Greek Council for Refugees (stuk 8).

2.1.3. In een nota met opmerkingen, neergelegd in de zaak RvV 245 881 betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronde middelen werden aangevoerd en voegt hij de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek van T.T.K., omdat deze reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. De commissaris-generaal licht toe als volgt:

"Verzoekster beroept zich in een eerste en tweede middel op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie juncto artikel 3(1) van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van artikel 22bis van de Belgische Grondwet, van artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster meent eveneens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoekster verwijst naar artikel 3 EVRM, artikel 4 van het EU-handvest, artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat er moet worden nagegaan wat de levensomstandigheden zijn voor personen die een internationaal beschermingsstatuut genieten in Griekenland, rekening houdende met de algemene situatie voor deze groep van personen in dit land en met de persoonlijke situatie van de verzoeker. Indien er ernstige en structurele tekortkomingen bestaan die de graad van ernst van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest bereiken mag de commissaris-generaal, in het kader van zijn appreciatiemarge, het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker niet niet-ontvankelijk verklaren. Verzoekster vervolgt dat, in tegenstelling tot wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Ibrahim (C-163-17, § 88) vereist, de bestreden beslissing niet de minste verwijzing naar objectieve, betrouwbare, nauwkeurige informatie bevat over de situatie van internationaal beschermden in Griekenland. De bestreden beslissing is louter gebaseerd op een beoordeling van de individuele situatie van verzoekster en gaat verder zonder meer uit van het vermoeden dat Griekenland de basisrechten van verzoekster als persoon die internationale bescherming geniet, respecteert, zonder ook maar enigszins na te gaan of dit vermoeden houdbaar is in het licht van de objectieve informatie over de situatie van internationaal beschermden in Griekenland. Verzoekster verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten, zoals het Refugee Support Aegean, Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece, van juni 2017 en augustus 2018 en het rapport AIDA Country Report Greece - update van maart 2019. Verzoekster besluit op basis van deze rapporten dat de Griekse autoriteiten falen in hun verplichting om te voorzien in de noodzakelijke integratie en ondersteuning van internationaal beschermden en dat er sprake is van een systematisch onvermogen om noodzakelijke bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten. Verzoekster wijst op haar persoonlijke situatie en stelt dat haar persoonlijke ervaringen overeenstemmen met de door haar weergegeven informatie. Verzoekster heeft tijdens haar zwangerschap ervaren dat zij

niet de nodige medische zorgen verkreeg. Toen zij haar beschermingsstatuut uiteindelijk kreeg, werd zij verzocht haar opvangplaats te verlaten. Verzoekster was op dat ogenblik hoogzwanger. Toch werd van haar verwacht dat zij voortaan voor haar eigen huisvesting en levensonderhoud zou instaan. Gezien het volledig gebrek aan ondersteuning door de Griekse overheid, en daar zij zich als hoogzwangere vrouw in een extreem kwetsbare positie bevond, besloot verzoekster dat haar situatie in Griekenland niet houdbaar was en besloot zij dit land te ontvluchten. Verwerende partij houdt bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening met verzoeksters extreem kwetsbaar profiel, als vrouw met een pasgeboren kind. Verzoekster meent dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid als moeder met een baby, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiele deprivatie. Verzoekster voert tenslotte nog aan dat hoewel verwerende partij op de hoogte is van het feit dat haar kind betrokken is bij voorliggende zaak, de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar haar zoon bevat. Verzoekster stelt dat verwerende partij zich had moeten informeren over de impact die de door haar beoogde beslissing zou hebben op haar kind. Indien verwerende partij actuele informatie over de situatie van internationaal beschermden in Griekenland had geconsulteerd, had zij kunnen vaststellen dat zelfs families met kinderen, die een internationaal beschermingsstatuut hebben, in Griekenland op straat leven. De veiligheid en gezonde ontwikkeling van haar zoon zijn in geval van overdracht aan Griekenland geenszins gegarandeerd.

2.1 Verwerende partij herinnert vooreerst aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming zich situeert, in casu een ontvankelijkheidsonderzoek in hoofde van een begunstigde van de vluchtelingenstatus (en geen verzoeker om internationale bescherming) in een EU-lidstaat (en geen derde land), hier Griekenland. Verweerder beklemtoont dat in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) zodoende moet worden aangenomen dat verzoeksters behandeling en rechten in Griekenland in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat, zoals in onderhavig geval, in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat

stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in het administratief dossier, waarbij het aan verzoekster toekomt om hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat verzoekster onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek in de weg staan. Verweerder verwijst dienaangaande naar, en volhardt onverkort in, het geheel van de relevante passages in de bestreden beslissing.

2.2 Waar verzoekster doet gelden dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening heeft gehouden met haar extreem kwetsbaar profiel als vrouw met een pasgeboren kind, wenst verwerende partij te wijzen op volgende elementen die vervat zijn in het administratieve dossier.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op het feit dat zij tijdens haar zwangerschap niet de nodige medische zorgen kreeg, alsook van haar verwacht werd dat ze zelf zou instaan voor huisvesting en haar levensonderhoud nadat haar een beschermingsstatuut werd toegekend, wijst verweerder er op dat verzoekster niet in concreto aantoonde dat zijzelf met moeilijkheden wat toegang tot medische zorg en huisvesting betreft werd, of in geval van terugkeer naar Griekenland, zal worden geconfronteerd.

Vooreerst wijst verweerder erop dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij in Griekenland tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming toegang had tot huisvesting. Het getuigt in deze niet van een fundamentele of structurele tekortkoming van de Griekse autoriteiten dat van verzoekster na het bekomen van haar internationale beschermingsstatus werd verwacht dat zij zelfstandig op zoek zou gaan naar huisvesting in Griekenland. Uit verzoeksters verklaringen kan echter niet blijken dat zij hiervoor de nodige ernstige inspanningen heeft geleverd nu uit haar verklaringen vooreerst blijkt dat zij kort nadat zij op 7 november 2019 internationale bescherming had bekomen in Griekenland, reeds op 11 november 2019 Griekenland heeft verlaten en naar België is gekomen (notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Verweerder wijst er op dat een dergelijke handelswijze van verzoekster geenszins getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden gezien zij reeds enkele dagen na het bekomen van haar beschermingsstatus Griekenland heeft verlaten.

Waar verzoekster in deze wijst op het feit dat zij hoogzwanger was toen zij een beschermingsstatus verkreeg waardoor het onmogelijk was voor haar om toen huisvesting te zoeken en zelf in haar levensonderhoud te voorzien, merkt verweerder op dat haar vergevorderde zwangerschap weliswaar kan beschouwd worden als een element dat de zoektocht naar huisvesting eventueel kon bemoeilijken maar evenwel geen afdoende verklaring vormt voor het feit dat verzoekster niet de minste inspanning heeft geleverd, en dus geheel nagelaten heeft, om zelf een woonplaats te zoeken en in haar levensonderhoud te voorzien. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij tot het moment waarop zij internationale bescherming heeft bekomen in Griekenland, maandelijks een financiële bijdrage kreeg van 90 euro. Nadat verzoekster haar beschermingsstatuut had verkregen en het hotel moest verlaten waar zij verbleef, werd haar eveneens een éénmalig bedrag van 450 euro ter beschikking gesteld teneinde een huis te kunnen huren en haar leven op zelfstandige basis aldaar te kunnen opbouwen (notities persoonlijk onderhoud p. 6-7). Verwerende partij besluit dan ook dat verzoekster tijdens haar hangende asielprocedure in Griekenland financiële hulp ter beschikking heeft gekregen van de Griekse overheid en zij er tevens over de nodige opvangmogelijkheden heeft kunnen mogen beschikken, alsook dat er haar een bedrag zou zijn toegekend teneinde haar leven ook daarna zelfstandig te kunnen opbouwen.

Bovendien wenst verweerder er eveneens op te wijzen dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in Griekenland een relatie had, en op heden nog steeds heeft, met T.T.K. (CGVS: (...); OV: (...)), de vader van haar jongste kind, waardoor er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoekster er in Griekenland niet alleen voor stond in haar zoektocht naar huisvesting en naar een manier om in haar levensonderhoud te voorzien. Haar partner is vervolgens verzoekster gevolgd naar België en ook in zijn hoofde werd een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen omdat hij internationale bescherming heeft bekomen in Griekenland en het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt (cfr. beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) in hoofde van T.T.K. in bijlage). Bijgevolg kan niet gesteld worden dat verzoekster er met haar jong kind er alleen voor zou staan in geval van terugkeer naar Griekenland en zich hierdoor in een kwetsbare positie zou bevinden.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog opwerpt dat zij tijdens haar zwangerschap niet de nodige medische zorg kreeg, stelt verweerder vast dat uit verzoeksters verklaringen kan blijken dat zij in Griekenland wel degelijk toegang heeft gekregen tot de gezondheidszorg. Verweerder meent dan ook, in navolging van de bestreden beslissing, dat niet kan gesteld worden dat de Griekse overheid in gebreke bleef of zal blijven wat betreft toegang tot medische zorg voor verzoekster en haar kind. Verweerder stelt bovendien vast dat er geen elementen aanwezig zijn in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster of haar kind beschikt over een bepaalde medische problematiek waarvoor zij zich bij een terugkeer in Griekenland zullen moeten wenden tot de gezondheidszorg en dat deze toegang hen zou worden geweigerd.

2.3 In het licht van wat voorafgaat, besluit verwerende partij dat géénszins duidelijk kan blijken dat verzoeksters situatie en wedervaren in Griekenland kan worden aangemerkt als een uitzonderingssituatie zoals bepaald door het Europees Hof van Justitie, waarbij verzoekster “door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten diens wil en persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in diens meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” en er evenmin duidelijke indicaties zijn dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Het loutere feit dat verzoekster een vrouw is met een pasgeboren baby kan bovendien niet volstaan om aan te tonen dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt, temeer nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij, zoals reeds hoger gesteld, een partner heeft, namelijk de vader van haar jongste kind, met wie verzoekster op heden nog steeds een relatie heeft en in wiens hoofde de commissaris-generaal eveneens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid heeft genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat, omwille van het feit dat zij een vrouw is met een jong kind, haar levensomstandigheden in geval van terug naar Griekenland van die aard zullen zijn dat zij kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

2.4 Waar verzoekster verwijst naar en citeert uit diverse algemene landenrapporten, en hekelt dat het Commissariaat-generaal zelf géén relevante informatie heeft bijgebracht ter staving van het standpunt genomen in de bestreden beslissing, antwoordt verweerder voorts dat algemene landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in deze of gene lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief zou zijn. Ook de Raad oordeelde reeds meermaals in deze zin.

Het komt volgens verweerder, zoals gezegd, integendeel aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, te weerleggen.

Deze redenering vindt steun in hoger genoemde recente rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019, waarin het Hof oordeelt dat de verzoeker éérs zelf concreet moet aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (zie onder randnummer 88: “[...] gegevens [...] die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds [...] bescherming heeft verleend, een dergelijk risico [op een onmenselijke of vernederende behandeling] bestaat”). En ook in het arrest Jawo van 19 maart 2019 alludeerde het Hof met name aan de situatie van “een persoon die om internationale bescherming verzoekt, [en die] kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen” (randnummer 95).

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM en moet eraan worden herinnerd dat ook artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Dat algemene landeninformatie op zich niet kan volstaan om het vermoeden van effectieve bescherming te weerleggen, volgt bovendien uit de aanname dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS), in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM. Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten (zie hoger genoemde arresten van het Hof van Justitie, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en Jawo, randnummers 80-82). Dit betekent dat personen die reeds internationale bescherming genieten in een lidstaat géén nood hebben aan bescherming in een andere lidstaat en dat dergelijke verzoeken om internationale bescherming in beginsel niet-ontvankelijk moeten worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen, behoudens in uitzonderlijke, zeer ernstige situaties, waaraan het Hof zoals gezegd een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" koppelt en meerdere, daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden (Ibrahim e.a., randnummers 89-91 en Jawo, randnummers 91-93). Verwerende partij beklemtoont dat verzoekende partij géénszins op zulk een individuele, concrete of overtuigende wijze heeft aangetoond dat de haar verleende bescherming niet effectief zou zijn.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat ook de eerste voorzitter van uw Raad reeds meermaals oordeelde dat "verzoekende partij kan niet worden gevolgd voor zover zij het Commissariaat-generaal verwijt geen analyse te hebben gemaakt van de levensomstandigheden van vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland noch een onderzoek naar de effectiviteit van de bescherming die verzoekende partij verkreeg in Griekenland. Uit hoger genoemd arrest van het Europees Hof van Justitie (Ibrahim e.a.) blijkt integendeel duidelijk dat het aan de verzoeker om internationale bescherming die een bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie verkregen heeft toekomt om aan te tonen dat deze bescherming beëindigd werd of ineffectief is. Bovendien legt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° als enige toepassingsvoorwaarde op dat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Noch uit de bewoording van deze bepaling noch uit deze van artikel 33, § 2, a van de richtlijn 2013/32/UE volgt dat de commissaris-generaal gehouden is tot bijkomende verificaties voor zover aan deze voorwaarde is voldaan" (vrije vertaling) (RvV 21 juni 2019, nr. X). Of nog, recenter, dat "[...] het toekomt aan de verzoeker om internationale bescherming die reeds bescherming in een andere lidstaat van de EU verkregen heeft, en die een andere lidstaat vraagt om zijn verzoek opnieuw te onderzoeken, om aan te tonen dat de bescherming die hij genoot hetzij werd beëindigd hetzij niet effectief is. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij lijkt te poneren dat het aan de verwerende partij zou toekomen om op eigen initiatief een onderzoek te doen naar "objectieve, betrouwbare, precieze en actuele" gegevens met betrekking tot de omstandigheden waarin de verzoeker heeft geleefd in Bulgarije. In voorkomend geval blijkt dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op de informatie die door de verzoeker verstrekt werd, zoals het hem ook toekwam" (vrije vertaling) (RvV 21 januari 2020, nr. X).

2.5 Waar verzoekster opwerpt dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind bij het nemen van de bestreden beslissing gezien de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar haar zoon inhoudt, wijst verweerder er op dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het 'belang van het kind' is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. X van 29 mei 2013: 'Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden

voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus'. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kindzijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Zoals hoger gesteld, blijkt dat verzoekster niet in concreto aantoonde dat zij en haar zoon K., geen toegang zouden krijgen in Griekenland tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg en huisvesting. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de algemene informatie aangaande de situatie van internationaal beschermden in Griekenland, verwijst verweerder naar wat hij onder punt 2.4 heeft gesteld.

2.6 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden (RvV, nr. X van 18 september 2009; RvV, nr. X van 23 december 2010; RvV, nr. X van 14 februari 2012; RvV, nr. X van 22 mei 2013; RvV, nr. X van 3 oktober 2018).

2.7 De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. X van 20 februari 2012; RvV, nr. X van 27 september 2013). De bestreden akte worden gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.2. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers' verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat deze voorwaarden niet werden gerespecteerd.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;".

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonde dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming genieten.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekers internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker oordeelde immers terecht dat: *“Uit de elementen die voorhanden zijn [u legt uw Grieks vluchtelingenpaspoort (nummer (...), geldig van 06 december 2019 tot 05 december 2024) voor], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt aldus door u niet betwist.”*

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster oordeelde immers terecht dat: *“Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaringen (CGVS, p.2) en de Eurodac Hit (administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”*

Verzoekers betwisten deze motivering niet in de verzoekschriften, noch brengen zij elementen bij waaruit blijkt dat zij thans niet langer over internationale bescherming zouden beschikken in Griekenland.

2.4. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat gaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 84-85 e.v.).

Verzoekers kunnen het vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers' terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

De verzoekschriften herhalen verzoekers' verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud inzake hun levensomstandigheden in Griekenland en verwijzen naar landeninformatie met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland voor personen die internationale bescherming hebben verkregen (verzoekschrift, stukken 3-8). Deze landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoekers niet in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 91).

Waar verzoekers nog aanvoeren dat het administratief dossier geen objectieve landeninformatie bevat over de situatie in Griekenland, wijst de Raad erop dat het aan verzoekers is om aan te tonen dat er in Griekenland sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hun terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. De Raad merkt hierbij op dat situaties geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen wanneer verzoekers niet in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ

19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 88-89 en 91). Verzoekers' persoonlijke ervaringen en kenmerken zijn bijgevolg evenzeer belangrijk.

Wat verzoeksters persoonlijke omstandigheden betreft, werd in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat:

"Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zoals de slechte levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Chios en de gebrekkige toegang tot gezondheidszorg daar, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van medische zorg tijdens uw zwangerschap en toegang tot onderwijs voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe slechts zeer beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U meent dat u onvoldoende medisch geholpen werd toen u zwanger was omdat u lange tijd moest wachten op uw eerste onderzoeken en omdat u zelf 800 euro moest betalen voor een abortus (CGVS p.6). Beide feiten kunnen echter geenszins gelijkgesteld worden met een totale weigering van medische hulp. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u twee zwangerschap check-ups onderging (CGVS p.6) en dat men wel degelijk bereid was een abortus uit te voeren indien u dit zou kunnen bekostigen (CGVS p.7-8).

Daarnaast zegt u zich verschillende keren geïnformeerd te hebben over de mogelijkheid om Engels les te krijgen en dat het u steeds beloofd werd, maar nooit effectief gegeven (CGVS p.9). U heeft echter enkel naar les gezocht in het centrum zelf (CGVS p.9). Opnieuw is dit onvoldoende zwaarwichtig om de hierboven vermelde drempel zoals bepaald door het Hof van Justitie te bereiken.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging

van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Griekenland, kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoont dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, werd in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat:

"Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Er kan vooreerst worden opgemerkt dat uit de door u afgelegde verklaringen voor het Commissariaatgeneraal overduidelijk blijkt dat u nooit enige intentie hebt gehad om in Griekenland te blijven en uw leven aldaar op te bouwen. Zo geeft u aan op 24 april 2018 in Griekenland (cfr. Thessaloniki) te zijn aangekomen, u vervolgens naar Athene te hebben begeven om daarna gedurende zes maanden te trachten de oversteek naar België te maken: "Ik probeerde naar deze plaats te komen, ik had een plan om naar deze plaats te komen, ik probeerde zes maanden, het werkte niet. Ongeveer zes maanden probeerde ik. Tot ik aankwam" (zie notities van het persoonlijk onderhoud dd. 09 maart 2020 p. 6, hierna genoemd cgvs p. 6). U gevraagd waarom uw plan luidde om onmiddellijk naar België door te reizen, dit in plaats van in Griekenland te blijven, geeft u het volgende aan: "In Griekenland er is geen voordeel, je kan niet naar school gaan, geen medische faciliteiten, niet makkelijk dienstverlening vinden, werk. Hier er is veel" (cgvs p. 6). Gepolst of u aldus van in het begin de door u geschetste situatie te Griekenland kende, bevestigt u dit, u zou immers met andere mensen – verblijvend in Griekenland – hebben gesproken over welke plaats er beter zou zijn, sommige personen zouden de UK hebben gezegd (cgvs p. 6). Vervolgens geeft u zelf aan dan maar in Griekenland asiel te hebben aangevraagd, dit vermits uw pogingen om zich naar België te begeven op niks waren uitgedraaid en het verkrijgen van een Grieks vluchtelingenpaspoort uw reis richting België zou faciliteren: "Ik wist dat het paspoort van Griekenland werkt over geheel Europa, zelfs om naar België te komen, in het begin ik deed mijn best om naar hier te komen, het werkte niet, het was te veel voor me, ik ging en vroeg asiel aan" (cgvs p. 12). U gevraagd of u aldus met een Grieks vluchtelingenpaspoort makkelijker naar België zou kunnen komen, weet u dit alleen maar te bevestigen (cgvs p. 12). U zou dan ook in oktober 2018 in Griekenland een asielaanvraag hebben ingediend, meer specifiek op het eiland Chios, om vervolgens aldaar een tweetal weken in een opvangcentrum te verblijven en om daarna in een hotel te Messolonghi te worden ondergebracht (cgvs p. 7-9). U zou op 30 april 2019 de beslissing in het kader van uw asielaanvraag hebben verkregen, u werd dan ook in Griekenland als vluchteling erkend (cgvs p. 7-9). Op 16 juli 2019 zou u dan in het bezit zijn gesteld van uw Griekse identiteitskaart (geldig tot 2024), op 20 december 2019 zou u vervolgens uw Grieks vluchtelingenpaspoort (nummer (...), geldig van 06 december 2019 tot 05 december 2024) hebben ontvangen (cgvs p. 7-9). U zou dan ook na de ontvangst van uw paspoort onmiddellijk het hotel te Messolonghi hebben verlaten teneinde u naar Athene te begeven om daar de volgende dag – op 21 december 2019 – het vliegtuig te nemen naar Frankrijk en u daarna naar België te begeven (cgvs p. 7-9). U verklaart omtrent uw verblijf in Griekenland het volgende: "Ik had geen plan er te blijven, ik bleef er, het was een plaats om te transfereren naar deze plaats (cfr. België). Ik had een plan om naar deze plaats te komen, de moeder van mijn zoon

was al hier, ik kwam naar hier om haar te vervoegen" (cgvs p. 7-9). Uw partner R.A.T. zou immers op 11 of 12 november 2019 reeds in België zijn aangekomen (cgvs p. 7-9). U gevraagd waarom u niet in Griekenland (cfr. Athene) zou blijven teneinde uw leven er trachten op te bouwen, geeft u het volgende aan: "Ik hoorde over deze plaats, ik had info over Europa, algemene info, ik bleef er ongeveer zes maanden, er is geen werk, je kan niet naar school, daarom" (cgvs p. 7-8). De vaststelling dat u onmiddellijk na uw aankomst te Griekenland vooreerst gedurende zes maanden zou hebben gepoogd om de oversteek naar België te maken, u dan maar uiteindelijk in Griekenland asiel zou hebben aangevraagd enkel en alleen gezien een Grieks vluchtelingenpaspoort uw reis naar België zou faciliteren, u dit paspoort op 20 december 2019 dan ook wel degelijk zou hebben gekregen en u de volgende dag reeds in België zou zijn aangekomen, getuigt dan ook allesbehalve van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting,... [er zou in Griekenland onvoldoende educatie en werkgelegenheid zijn geweest, u zou over onvoldoende financiële middelen hebben beschikt teneinde uw woninghuur te kunnen betalen en voedsel te kunnen kopen en er zouden onvoldoende medische faciliteiten voor handen zijn geweest] voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf ook de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo geeft u aan wel degelijk inspanningen op dit vlak te hebben geleverd, doch ze zouden hebben gesteld dat er geen werk zou zijn, het zou volgens uw gezichtspunt dan ook hetzelfde zijn als in Eritrea, er zouden geen jobs beschikbaar zijn (cgvs p. 10). U verklaart in dit kader het volgende: "Ik was in Israël, ik werkte, heftruck, vorklift, ik werkte in zo een job. Ik vroeg in Griekenland zulke jobs, ik kon het niet vinden. Iemand die ervaring heeft met die machines, het is een speciale steen die tegen de muur moet komen, soort van marmer, ik sneed en maakte die stenen. Ik ging naar de bedrijven die in die sector werkten, ik kon het niet vinden" (cgvs p. 10). U gevraagd tot hoeveel bedrijven u zich dan wel zou hebben gericht in Griekenland, geeft u evenwel aan in totaal slechts drie plaatsen te hebben bezocht (cgvs p. 10). De eerste twee bedrijven zou u hebben bezocht net na uw aankomst in Griekenland – gedurende uw verblijf van zes maanden in Athene en tijdens de periode dat u aldus uw oversteek naar België zou hebben trachten te maken en toen u nog geen asielprocedure had opgestart noch een Griekse verblijfsstatus had -, één bedrijf zou u in Chios hebben bezocht na ontvangst van uw internationale vluchtelingenstatus aldaar en terwijl u een pass permit voor zes maanden in uw bezit zou hebben gehad (cgvs p. 10). U gevraagd of u – uitgezonderd van deze drie bedrijven – nog andere jobs zou hebben trachten te vinden, luidt uw antwoord als volgt: "Ik vroeg het niet, er zijn mensen die al een pass permit hadden, paspoort, ik zag niemand die er werkte. Meeste mensen die hun paspoort kregen, ze woonden buiten het land, diegenen die er bleven, zijn slechts enkelen en die hebben geen werk" (cgvs p. 10). Gepolst of u zou hebben getracht om educatie, een opleiding, taalcursus,... te kunnen vinden, ontkent u dit: "Er is geen plaats waar je een beroep kan aanleren, educatie heb ik geprobeerd maar dat was er niet. In het kamp, ze beloofden ons dat enkel, dat ze ons sport gingen aanleren, educatie. Ze voorzagen niks, ze zeiden het enkel maar". U vult verder aan: "Wat ik deed, ik vroeg het aan de mensen die er waren, de info die ik kreeg, ze zeiden neen" (cgvs p. 10). Gevraagd of u zich dan buiten het kamp nog verder zou hebben geïnformeerd teneinde enige vorm van scholing weten te bekomen, ontkent u dit wederom: "Ik vroeg dat niet buiten het kamp, de mensen die ik het vroeg waren mensen zoals ik, H., ik volgde lessens Nederlands via utube. Ik heb zelfs zaken die ik opschreef." (cgvs p. 10). U gevraagd waarom u tijdens uw laatste – overigens zeer korte – verblijf te Athene niet zou hebben getracht om op basis van uw Grieks vluchtelingenpaspoort een opleiding of werk weten te bekomen, stelt u het volgende: "Er waren mensen daar die een paspoort hadden, er twee tot drie jaar woonden. We spraken met hun, ze vertelden ons over de situatie in dat land,

ik zag niemand die werkte, laat staan wij vluchtelingen, mensen van dat land vonden geen werk, hoewel ze van dat land zijn, de taal spreken. Ik had al een plan om niet in die plaats te blijven, daarom vertrok ik” (cgvs p. 9). U vult tevens aan voorheen reeds zes maanden in Athene te hebben vertoefd – alvorens u een asielprocedure in Griekenland zou hebben opgestart, toen u zou hebben getracht om naar België door te reizen -, u zou aldus reeds hebben gezien wat voor een plaats het zou zijn geweest (cgvs p. 9).

Betreffende het door u aangehaalde element dat u in Griekenland over onvoldoende financiële middelen zou hebben beschikt teneinde uw woninghuur te kunnen betalen en voedsel te kunnen aankopen, kan er nog het volgende worden opgemerkt. Uit de door u afgelegde verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt overduidelijk dat u van bij de aanvang van uw asielprocedure in oktober 2018 tot aan uw vertrek uit Griekenland dd. 21 december 2019 altijd in een opvangstructuur zou hebben mogen verblijven, namelijk aanvankelijk een tweetal weken in een opvangcentrum in Chios en daarna in een hotel in Messolonghi (cgvs p. 6-9). U zou het hotel normaliter zes maanden na uw beslissing (cfr. in casu erkenning als vluchteling) hebben moeten verlaten doch u zou er één maand langer hebben mogen blijven, tot u uw vluchtelingenpaspoort (cfr. op 20 december 2019) zou hebben mogen ontvangen (cgvs p. 8-9). U zou tijdens uw asielprocedure tevens een maandelijks bedrag van 90 euro hebben ontvangen (cgvs p. 8-9). Na het definitief beeindigen van uw verblijf in het hotel in Messolonghi zou u eveneens recht hebben gehad op een éénmalig bedrag van 450 euro, dit zou een soort van “installatie geld” hebben betroffen, u zou dan ook op zelfstandige basis een huis dienen te gaan huren en aldus op uzelf moeten gaan wonen (cgvs p. 8-9). U zou evenwel het bedrag van 450 euro nooit in ontvangst hebben genomen, u wou het immers niet hebben, dat geld zou zijn om een huis te huren, u zou evenwel geen plan hebben gehad om te blijven dus u zou het dan ook niet hebben gewild (cgvs p. 12). Uit uw verklaringen blijkt aldus overduidelijk dat u tijdens het volledige verloop van uw hangende asielaanvraag in Griekenland – zelfs tot meer dan zes maanden na de beslissing (cfr. in casu erkenning als vluchteling) – een verblijfplaats toegekend zou hebben gekregen en u zelfs maandelijks een bedrag van 90 euro zou hebben mogen ontvangen. Nadat u uw Grieks vluchtelingenpaspoort zou hebben verkregen op 20 december 2019, zou u de u toegekende tijdelijke verblijfplaats (cfr. het hotel te Messolonghi) hebben dienen te verlaten doch zou u recht hebben gehad op een éénmalig bedrag van 450 euro, dit teneinde een huis te kunnen gaan huren en uw leven op zelfstandige basis aldaar te kunnen opbouwen. U zou evenwel zelf hebben besloten dit bedrag niet in ontvangst te nemen en – met uw Grieks vluchtelingenpaspoort – onmiddellijk uw reis naar België met het vliegtuig verder hebben gezet. Men kan aldus enkel en alleen concluderen dat u tijdens uw hangende asielprocedure in Griekenland financiële hulp ter uw beschikking hebt gekregen van de Griekse overheid en u er tevens over de nodige opvangmogelijkheden hebt mogen beschikken, meer nog, er u zelfs een bedrag zou zijn toegekend teneinde uw leven ook daarna zelfstandig te kunnen opbouwen.

Betreffende de door u aangehaalde gebrekkige toegang tot de medische faciliteiten – nadat u uw vluchtelingenstatus in Griekenland reeds zou hebben verworven-, kan er nog het volgende worden opgemerkt. U geeft aan in Griekenland verwondingen tussen uw tenen te hebben gehad, u zou door het personeel van uw verblijfplaats te Messolonghi (cfr. het hotel) zijn doorverwezen naar het publieke ziekenhuis gelegen in het stadscentrum, teneinde aldaar een passende behandeling te kunnen krijgen (cgvs p. 11). U zou aldaar naar uw mening niet zijn geholpen, ze zouden daar immers hebben gesteld dat dit geen probleem zou zijn geweest, ze zouden naar uw mening zwak zijn geweest, ze zouden geen enkele vluchteling hebben willen helpen (cgvs p. 11-12). U verklaart evenwel zich verder tot andere medische hulpposten te hebben gericht in Messolonghi, zo zou u naar de apotheek zijn gegaan, alwaar u naar een privé arts zou zijn doorverwezen (cgvs p. 12). U zou dan ook aanvankelijk wel degelijk door deze privé arts zijn ontvangen, evenwel zou u er bij aanvang van deze consultatie van op de hoogte zijn gesteld dat een raadpleging – en aldus het bijbehorend medisch onderzoek – u 30 euro zou kosten, ook voor het “poeder” van bij de apotheek zou u 50 euro dienen neer te tellen (cgvs p. 12). U zou dan ook het verdere onderzoek niet hebben laten plaatsvinden, u zou overigens tevens toch reeds een plan hebben gehad om naar hier te komen (cgvs p. 12). U zou verder geen medische problemen in Griekenland hebben gekend, alwaar u een medische behandeling voor zou hebben nodig gehad (cgvs p. 12). Uit uw verklaringen kan aldus worden opgemaakt dat, hoewel u pretendeert in het publieke ziekenhuis te Messolonghi stad niet verder medisch te zijn geholpen en dat dit voor alle vluchtelingen zo zou zijn geweest, u wel degelijk in dezelfde stad bij een privé arts aanvankelijk op raadpleging zou zijn kunnen gaan en u eveneens bij de apotheek toegang zou hebben gekregen tot de medicijnen, doch u enkel en alleen omwille van een gebrek aan financiële middelen uw medische behandeling zou hebben gestaakt. Er kan dan ook allesbehalve worden gesteld dat de Griekse overheid in dit kader in gebreke zou zijn gebleven.

U gevraagd of u verder nog enige persoonlijke problemen zou hebben gekend met andere vluchtelingen, verblijvend in Griekenland, ontkent u dit: "Het gebeurde niet met me, maar het is niet makkelijk om met Arabieren te wonen, ik woonde en leefde met Arabieren in Israël, dat is niet makkelijk" (cgvs p. 13). U bevestigt nogmaals geen enkele persoonlijke problemen in dit kader in Griekenland te hebben gekend (cgvs p. 13). Ook met Griekse burgers noch met de Griekse autoriteiten zou u enige persoonlijke aanvaring hebben gehad (cgvs p. 13). U gevraagd of u een specifiek persoon zou vrezen bij een mogelijke terugkeer naar Griekenland, ontkent u dit wederom (cgvs p. 13).

Omtrent het door u aangehaalde element dat uw verblijfsdocumenten in Griekenland zouden kunnen worden afgenomen bij een terugkeer naar dit land, dit gezien u er vertrokken zou zijn terwijl u er eigenlijk zou hebben dienen te blijven (cgvs p. 13), kan er het volgende worden opgemerkt. "Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X)."

Betreffende het door u ingeroepen element dat u graag in België zou willen blijven wonen, samen met uw partner R.A.T. en jullie kind K. (cgvs p. 11), kan er nog worden opgemerkt dat uw partner R.A.T. en jullie kind K. eveneens in het kader van hun asielaanvraag in België een beslissing tot "niet – ontvankelijk verzoek" hebben ontvangen (zie dossier X). U haalt verder - voor wat betreft jullie kind K. bij een mogelijke terugkeer naar Griekenland – slechts elementen aan dewelke u reeds eerder voor zichzelf hebt ingeroepen (motivering zie supra), meer bepaald een gebrekkige medische dienstverlening en een gebrek aan educatie (cgvs p. 13). U roept tenslotte geen verdere elementen in dewelke mogelijks de terugkeer van uw kind K. naar Griekenland zouden kunnen verhinderen.

Omtrent het door uw advocaat aangehaalde element als zijnde uw partner R.A.T. nooit enige check-ups tijdens haar zwangerschap in Griekenland zou hebben gekregen, kan er nog worden gesteld dat uit de verklaringen afgelegd door uw partner (zie notities van het persoonlijk onderhoud dd. 11 februari 2020 – dossier (...)) – p. 6) blijkt dat zij wel degelijk twee zwangerschap check-ups in Griekenland zou hebben ondergaan. Waar uw advocaat tenslotte nog kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Griekenland (cfr. de kinderen van uw partner R.A.T. zouden in Ethiopië verblijven), kan niet worden ingezien op welke wijze uw advocaat dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig kan aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonst dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw Eritrese identiteitskaart geeft verder enkel en alleen uw persoonsgegevens weer, dewelke niet onmiddellijk ter discussie staan.

Uw Grieks vluchtelingenpaspoort (nummer (...), geldig van 06 december 2019 tot 05 december 2024) bevestigt verder enkel en alleen uw verblijfsstatus in Griekenland, wat niet in twijfel wordt getrokken. "

De motivering in de verzoekschriften is niet van die aard om afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen. Verzoekers beperken zich in wezen tot het herhalen van hun verklaringen over hun levensomstandigheden en het aanvoeren dat deze bevestigd worden door algemene informatie met betrekking tot de situatie voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland. Verzoekster benadrukt nog dat zij over een kwetsbaar profiel beschikt omwille van haar profiel van alleenstaande moeder met een jonge baby. Hiermee tonen verzoekers evenwel niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers' persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen.

Waar verzoekster verder in haar verzoekschrift herhaalt dat zij niet de nodige medische zorgen voor haar zwangerschap verkreeg in Griekenland, wijst de Raad erop dat zij met dit verweer voorbijgaat aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat uit verzoeksters verklaringen kan blijken dat zij weldegelijk toegang had tot gezondheidszorg in Griekenland. De Raad is overigens van mening dat verzoekster niet aantoont dat enige gebreken in deze gezondheidszorg van dergelijke aard waren dat er sprake is van een systematisch onvermogen vanwege de Griekse autoriteiten dat tot gevolg zou hebben dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Verzoekster is thans immers bevallen van haar zoon, K., en maakt geen melding van enige gezondheidsproblemen in haar hoofdte of in die van haar kind waarvoor zij zich bij een terugkeer naar Griekenland zal moeten wenden tot de gezondheidszorg. Evenmin liggen er elementen voor waaruit blijkt dat haar desgevallend toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland zal worden geweigerd.

Waar verzoekster er verder op wijst dat zij in Griekenland haar opvangplaats diende te verlaten op het moment dat zij hoogzwanger was en dat het voor haar onmogelijk was als hoogzwangere vrouw en in de toekomst als alleenstaande moeder om in haar levensonderhoud te voorzien, merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoekster hoogzwanger was ten tijde dat zij haar huis diende te verlaten niet wegneemt dat van haar redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de nodige inspanningen levert om in Griekenland zelfstandig op zoek te gaan naar een woning en haar leven er op te bouwen. Uit de verklaringen van verzoekster kan echter niet blijken dat zij hiertoe de nodige inspanningen heeft geleverd, nu zij verklaarde dat zij Griekenland heeft verlaten op 11 november 2019, slechts vier dagen nadat zij er erkend werd als vluchteling op 7 november 2019 (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 5). De Raad merkt hierbij bovendien nog op dat verzoekster verklaarde dat zij financiële steun van 90 euro per maand ontving van de Griekse overheid en dat zij eenmalig 450 euro steun ontving als hulp bij de zoektocht naar een woning. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat zij een partner had in Griekenland, verzoeker (*Ibid.*, p. 10), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster zich kon beroepen op diens steun bij de zoektocht naar een woning in Griekenland, ook bij een terugkeer naar Griekenland. Verzoekster toont aldus niet *in concreto* aan dat de Griekse overheid in gebreke is gebleven wat betreft de toegang tot huisvesting, noch dat zij omwille van een systematisch onvermogen vanwege de Griekse overheid bij een terugkeer naar Griekenland vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

De door verzoekster neergelegde kopie van haar huwelijksakte en de geboorteregistratie van haar zoon K. (administratief dossier verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8, nr. 1-2) bevestigen louter verzoeksters burgerlijke stand, doch kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat het niet verbazingwekkend is dat hij bij zijn aankomst in Griekenland aanvankelijk trachtte om naar een andere EU-lidstaat te reizen, gelet op het feit dat hij had gehoord over de extreem moeilijke levensomstandigheden waarin personen die internationale bescherming genieten er verkeren. De Raad merkt op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij een oprechte intentie en inspanning heeft vertoond om in Griekenland een

leven op te bouwen en zijn rechten, als persoon die internationale bescherming geniet, te doen gelden, gelet op het feit dat hij van bij aanvang van zijn aankomst in Griekenland een andere EU-lidstaat trachtte te bereiken en tevens direct na zijn erkenning als vluchteling op 30 april 2019 en het verkrijgen van zijn Griekse vluchtelingenpaspoort op 20 december 2019 het land heeft verlaten, zijnde op 21 december 2019. Verzoeker voert aan dat zijn grondrechten niet gewaarborgd zijn in Griekenland en dat hij met zijn vertrek een schending van zijn grondrechten te voorkomen, doch de Raad merkt op dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat verzoekers grondrechten er niet gewaarborgd zijn. Griekenland is als EU-lidstaat immers gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers status als erkend vluchteling en waarvan hij gebruik kan maken. Van verzoeker, die in een EU-lidstaat internationale bescherming vraagt en verkregen heeft, kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om zijn leven er uit te bouwen en aanspraak te maken op de rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn internationale beschermingsstatus. Uit verzoekers gedragingen, zoals deze vermeld staan in de bestreden beslissing, kan evenwel niet blijken dat hij dergelijke inspanningen heeft geleverd.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat hij geen werk kon vinden in Griekenland, doch in de bestreden beslissing werd op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat uit zijn verklaringen niet kan blijken dat verzoeker de nodige inspanningen heeft geleverd om in Griekenland tewerkstelling te bekomen. Dat verzoeker blijkens zijn verklaringen geen personen die internationale bescherming kent die in Griekenland werk hebben gevonden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om in Griekenland een tewerkstelling te vinden en zijn leven uit te bouwen. Verzoeker toont met zijn verweer aldus geenszins *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zou hebben tot tewerkstelling, noch dat hij omwille van deze redenen, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. De Raad wijst er in deze nog op dat verzoeker verklaarde dat hij maandelijks 90 euro financiële steun ontving van de Griekse overheid (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8), zodat kan worden aangenomen dat verzoeker tevens toegang heeft tot sociale bijstand in Griekenland.

Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij zijn opvangplaats zou verliezen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij toegang had tot huisvesting in Griekenland. Van verzoeker kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om in Griekenland zelfstandig op zoek te gaan naar een woning en zijn leven er op te bouwen. Uit verzoekers verklaringen kan echter niet blijken dat hij hiertoe de nodige inspanningen heeft geleverd, nu hij meteen na het verlaten van zijn woonplaats Griekenland heeft verlaten (*Ibid.*, p. 9). De Raad merkt hierbij bovendien nog op dat verzoeker verklaarde dat hij financiële steun van 90 euro per maand ontving van de Griekse overheid en dat hij eenmalig 450 euro steun kon ontvangen als hulp bij de zoektocht naar een woning, doch dat hij dit geld evenwel niet wilde nemen (*Ibid.*, p. 12). Hieruit kan andermaal blijken dat verzoeker geen oprechte inspanningen heeft geleverd om zijn leven op te bouwen in Griekenland en er passende huisvesting te vinden. Verzoeker toont aldus niet *in concreto* aan dat de Griekse overheid in gebreke is gebleven wat betreft de toegang tot huisvesting, noch dat hij omwille van een systematisch onvermogen vanwege de Griekse overheid bij een terugkeer naar Griekenland, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar verzoeker ook wijst op een gebrek aan medische zorg, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze oordeelde dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat de Griekse overheid in gebreke is gebleven wat betreft zijn toegang tot medische zorg. Het louter op algemene wijze bekritisieren en tegenspreken van deze motivering in het verzoekschrift is niet van die aard om hieraan afbreuk te doen. Verzoeker toont bovendien op geen enkele wijze aan dat zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat dit tot gevolg zou hebben dat hij bij een terugkeer naar Griekenland, omwille van zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij vreest dat zijn zoon K. geen medische zorgen zal verkrijgen in Griekenland, merkt de Raad op dat dit een loutere hypothetische vrees betreft. Hij toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat zijn zoon te kampen heeft met enige gezondheidsproblemen waarvoor hij zich bij een terugkeer naar Griekenland zal moeten wenden tot de gezondheidszorg, noch liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat hem desgevallend de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland zal worden geweigerd.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een bijzondere kwetsbaarheid heeft omdat hij een pasgeboren baby heeft, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij bij een terugkeer naar Griekenland, omwille van zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing en hetgeen voorafgaat inzake verzoekers persoonlijke omstandigheden.

De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers *in concreto* aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

Waar verzoekers nog wijzen op het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen andere beoordeling toelaat.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. De Raad kan de bestreden beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEEM

S. VAN CAMP